

in z minirano roko
človeka sprejmejo medse ko reč
ko padlo reč
mojbog

molči
potuhni se
skrči se
ko bodo reči ugrabljale obalo tvoje besede
in spuščale rolete
čez šipe pojmov in pomenov
tu je vsak odpor zaman
to je zgodovina
kaj veš kaj boš zakvasil s svojo crko
kako boš od mrtvih vstal
in kateri veter bo prenašal tvoj prah
oplemeniten s prahom reči
po stopnicah vesolja
zdaj gor zdaj dol
zdaj med žive zdaj med mrtve
kar vdaj se in kvasi tla
tak je davek rečem
pusti se odreti

NI DOBRO BITI PREDOLGO ČLOVEK

2.

usi smo
ubogi na duhu
a še nas zmeščja zagotavljanje
da smo pametni da smo ljudje
reči pa ne sme nič zmeščati
še nas ježi obračun z množico
ki nas obmetava s svojimi iztrebki
reči pa ne sme nič ježiti
reč je umirjena
stanovitna
ne oponaša in ne ustvarja
dovolj ji je da jê
in je neuničljiva
dobro je biti reč
katerikoli velikosti katerihkoli let
sneti s sebe plašč lepote in plašč kože
ker reč je kdor ne ugaja
dobro je pozabiti
da si imel roke iz rastlinskega tkiva

in da si bil v rokah oblasti kos prediva
 in da si bil v rokah nasilja upognjen za lok
 po katerem puščice v nič brne
 dobro je pozabiti
 da je bil avgust mesecev kralj
 in da so bile naše žene z njim poročene
 ne z nami
 dobro je pozabiti
 da si lahko kaj zapomniš od tega sveta
 in kako si prižigal svetniški sij
 okoli smrdeče glave preteklosti
 pa smo pozabili vprašati štorcljo
 od kod je nosila ljudi
 zdaj je prepozno je že reč postala
 je že postala štor

bili smo voli okoli jasli
 in smo tulili:
 preljubi še malo pa bodo lezli skozi
 šivankino uho
 bili smo in smo čakali
 in dočakali prihod reči

to je resnično čas reči
 mrtvi planet je njihova vladavina
 one so bile dolgo zaslužnjene zasramovane
 zdaj vladajo in vračajo
 razlomile so nam krožnike ubile skleda
 raztrgale želodce
 prelomile pladnje
 človek bo žrd za gnoj in prah in nič več
 njegovi splavi ognjki prisadi malokrvnost
 apatija bacili pobitost
 nič se ni splačalo
 ne ni se
 izplačalo postati padla reč

kako smo podaljševali pokrajine tja čez obzorja
 kako smo oklicevali godove češenj hrušk in jablan
 vsemu svetu
 kako smo se sramovali sorodstva z rečmi
 zametavali smo jih a pisano je:
 poberite vse kosce da se ne končajo
 zdaj je človek tisti pobrani kosec
 in ne roka ki pobira
 moj bog

zakaj pa ni znal užiti uživanja
zakaj pa ni znal ožupati nad obupom
zakaj pa je bil mesena hostija
na jeziku mrtve narave
zakaj pa je spuščal po vetru ladjice let
v imenu odvisnosti
odgovornosti
in spoštovanja
o reči ki ste me obstopile

bele	človek laja ko polarna lisica med vami
sive	vohlja ko hermelin za vami
črne	razjeda vas ko prestradana činčila
rumene	koplje za vami s kremplji ko kuna
oranžne	zalezuje vas ko podgana pižmovka
rdeče	iztreblja vas ko nerazsodna nutria
vijoličaste	dobro da se mu ne morete oglasiti
modre	ker bi sprožil v vašo jazbino lok
zelene	z vami se preponosen noče ploditi
rožnate	dokler ga ne zravnote z gnilo prstjo
rjave	življenje po vaši podobi ni zanj pomembno
tuleče	sprijaznjen je s trpežnostjo pojmov
svetilne	pere se smrdljivec v raztopljeni kovini
zvoneče	prične se vrteti nazaj ko se dovrsti
rešetkaste	je v resnici poneumljen prsten gejzir
prečiste	ki mora brizgniti in prah za seboj poplakniti
brezmadežne	o da bi slišal vsaj enkrat vaš posmeh
častivredne	o da bi stopile na mesto njegove žene
gole	vsaj eno noč za ljubezenski obed
ravne	da bi bile njegove ustnice še bolj razsekane
hrapave	ve bi mu premenjale umazano rjuho
strme	odrle bi njegovo posteljo in nesramno mežikale
zgubane	se dobrikale sikale vanj ga pikale
gladke	po dvorišču pod trebuhom
kodraste	
nažlebkane	
pernate	
izbočene	
vdolbene	
krov a	
krov b	
krov c	
krov d	
krov f	postal bi vaš plevnati otep
blebetave	ve bi mu rekle: naj ti bo ko nam ime
česnave	ve bi mu rekle: naj ti bo ko nam ime
godrnjave	z njim bi sklenile zavezo

pretkane
odtočne
zpiralne
dohodne
odvodne

nič novega bi rekle:

ta ni naš ljubljeni sin
to je samo naša sirota
ki po našem svetu postopa

o reči ki ste me obstopile
o reči ki ste me obstopile
ve ga vračate sebi in zemlji
brez vzgoje in brez povelj
čas ga pljune med vas
krušni čas
njegove besede postajajo skodele
in jih drži v roki in ponuja ali pa tudi ne
da da
premagani vedno tako lebdijo
da tonejo za seboj na potopljeno celino

3.

srečal je reč z naročjem kosti
ni zamižal ko se ji je približal
odrezala mu je podplate usta zašila
nasmehni se prejokaj večer mu je žugala
obtoži me zločina ali dobrote je hlinila
človek surovo pokončani človek
najprej ti bom populila lase potem
ti bom odtrgala jezik in uhlja in prste
potem bom potegnila s tebe ovelo kožo
mojbog
srečal je reč z naročjem človeških kosti

...

na njem se je učila ljubiti
da bo znala drugič bolje zapeljavati
iz njegovih ustnic je napravila krušno skledo
za mravlje za ličinke in za mrčes
ni mogel izpregovoriti besed ki bi meso postale
in prebivale med njima
in pokazale reči da jo sovražijo
in bi jo s kolom napadle
ni mogel izpregovoriti besed
in je vojno izgubil